

BORN ON THE WIND

Robert Noble

BORN ON THE WIND

01

© 2022 Robert Noble

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN 978-952-80-4616-5

Miinalaiva Pohjanmaalle ja sen väelle!

Fiktiivinen tarina vuoden 1986 reissusta.

Tim Hutton on Freija.

1. Gibraltarin salmi

0500 toukokuun 5.

Miinalaiva Pohjanmaa lipui aamun pimeydessä
pintavirtauksen siivittämänä Atlantilta Välimerelle.
Edessä aukeava eksoottinen Välimeri oli houkutellut
laivan kokit Tim Huttonin ja Mikko Reinekosken
keulakannelle tupakoimaan alueelle, jossa se oli kielletty.
He olivat heränneet aamupalan tekoon tavallista
aikaisemmin, edellisenä iltana miehistölle oli ilmoitettu,
että tulevana aamuna laiva tankattaisiin Afrikan
pohjoisosassa.

Tim työnsi Belmont-askin taskuunsa mutta vetikin sen
saman tien takaisin.

– Nyt loppui tupakanpoltto. Ei sovi urheilijalle rööki.

Saat loput, Tim sanoi, kouraisi vaaleaksi värjättyä
kuontaloaan ja ojensi askia Reinekoskelle.

Ruskettuneen käsivartensa tatuointeja ajatuksissaan
tutkiskellut Reinekoski nosti hämmästyneenä katseensa
Timiin.

– Ei kuule, se on sellainen juttu, että jos sinä lopetat, niin
lopetan minäkin.

– Ookoo. Tim pani askin taskuunsa ja siirsi katseensa komentosillalle, tupakka hampaissa.

Komentosillan ulkopuolella kansivahdit näkyivät varjomaisina hahmoina, kun he tarkkailivat valppaina kiikareillaan ympärilleen. Heidän toimissaan siirtymä mereltä toiselle ei aiheuttanut näkyvää muutosta.

Komentosillalla sen sijaan oli normaalia kovempi kuhina, mistä huolimatta siellä ei jäänyt kaksikon tupakointi keulakannella huomaamatta.

Vaikka salmi on kapeimmillaan neljätoista kilometriä leveä, tuntui silti kuin merelle olisi pujahdettu neulansilmän läpi. Oikealla etelässä oli Marokko ja sen kärjessä valaisematon Ceutan kaupunki, joka kuului Espanjalle. Pohjoisessa Espanjan Gibraltar houkutteli merimiehiä valaistuun satamaansa.

Timin mielessä pyöri koulutusupseerin edellispäivänä pitämä oppitunti syvästä salmesta.

– Tässä kohtaa on todella kova merivirtaus, Tim sanoi.

– Niinhän se koulutusupseeri taisi kertoa, että pinta virtaa Välimerelle ja pohja Atlantiin. Ja siihen syynä on, että

Bosporinsalmen kautta Välimereen tuleva sadevesi ei riitä korvaamaan haihtumista, sen takia Atlantista virtaa korvaavaa suolaista merivettä. Jos takaisinvirtausta Atlantille ei olisi, Välimeren suolapitoisuus kasvaisi rajusti, Reinekoski sanoi.

– Niinpä. Sen takia onkin onni, että Atlantin vettä suolaisempi ja siis raskaampi vesi valuu Atlantiin ja sieltä tulee pintavirtauksena korvaavaa, vähemmän suolapitoista vettä Välimereen tilalle. Sillä lailla se balanssi säilyy.

– Ajattele miten hienosti luonnon oma systeemi hoitaa homman.

– Joo, mutta on mahdollista, että joku päivä salmi sulkeutuu, jos tuo kiertokulku ei toimi.

– Toivotaan ettei niin käy, virnisti Reinekoski.

Tim tumpasi tupakan jalkoihinsa ja katsahti kelloaan.

– Jaahas. Lähdetään takaisin alas. Porukkaa alkaa kohta lappaamaan aamupalalle.

Tim aukaisi keulakannen laipio-oven ja liukui tottuneesti kapean rappukäytävän kaiteet alas käsiensä varassa, Reinekoski tuli perässä. Kun he pääsivät keittiön

kulmalle, aluksen puosu olikin jo odottelemassa

jakotiskin luukkujen aukeamista.

– Mitäs tänään on tarjolla kun tuoksuu niin hyvälle?

puosu uteli.

– Perinteisesti ollaan tehty kaurapuuroa vadelmakeitolla

höystettynä, ja Reinekoski leipoi grahamsämpylöitä.

Nehän täällä tuoksuvat, Tim sanoi.

– Niihin kun lisäät makkaran, juuston, tomaatin ja

kurkun, niin johan alkaa kahvin tai teen kanssa maistua.

Eikä nuo keitetyt kananmunat sitä huononna, Reinekoski

jatko i aukaistessaan luukut.

– Kyllä ne maistuvat ilman lisukkeitakin, Tim tuumi.

– Vaan jos nyt on hyvää tarjolla, niin on teillä

sunnuntaisin vieläkin loistavammat aamupalat, puosu

kehui.

– On, on. Sunnuntaisin aamupala on täydennetty

munakkaalla, pekonilla ja nakeilla, silloin ei

karuimmatkaan jätkät jää aamupalalta pois.

– Kuulkaas, minulla on tuossa muutaman päivän kuluttua

syntymäpäivät. Olisiko mahdollista saada

erikoispäivällinen ja kakkukahvit?

– Yleensä tällä koko miehistö syö samaa listalla

olevaa ruokaa, jottei tule eripuraa.

Reinekoski siirtyi täyttämään kahta astianpesukonetta,
mutta esipestessään lautasia hän uskalsi vilkaista puosua,
ällistyttävän paljon Adonista muistuttavaa miestä, joka
tuijotti Kekkos-lasien takaa edelleen Timiä tiukin ilmein.
– Totta. Tehkää sen puoleen koko setti sitten kaikille,
puosu sanoi tarjotin kädessään.
Tim ei voinut kuin nyökätä puosulle. Hän tajusi
hommanneensa kokkiporukalle lisähomman.

2. Komentosilta

Komentosillan takahuoneessa radisti kuunteli merialueen radioliikennettä kuulokkeet korvilla. Hänen edessään oli pieni tietokone, jonka näyttöruutua hän tutkaili samalla herkeämättä. Pöydällä oli myös monta puhelinta, joita hän vilkuili tämän tästä. Soitto pitäisi tulla pian, mutta puhelimet pysyivät hiljaa. Sen sijaan vieressä olevaan faxiin tuli tuloste. Radisti luki paperin ja etsi pöydällä lasilevyn alla olevasta tärkeiden sisäpuhelinnumeroiden listasta päällikön numeron. Hän muisti sen toki ulkoakin, mutta nyt asia oli niin tärkeä, että hän halusi olla täysin varma.

- Herra komentajakapteeni. Tiedoksi, että emme saaneet lupaa rantautumiseen. Tarkempaa syytä ei kerrottu.
- Asia selvä. Odotetaan, kuului komentajakapteenin vastaus.

Aamu alkoi valjeta. Tunnissa näkyvyys oli jo hyvä, mutta lupaa rantautumiseen ei kuulunut. Pohjanmaa kellui lähes paikoillaan. Sieltä katsottuna väylä satamaan näytti menevän kahden aallonmurtajan välistä.

Kello 0920 aallonmurtajan alue alkoi kokonaisuudessaan täyttyä lähes räjähdysmäisesti mustasta savusta, joka laajeni lopulta pitkälle ympäristöön. Pohjanmaan keulakannen miehistö ihmetteli tapahtumaa ja teorian lähtivät vellomaan. Viidentoista minuutin kuluttua totuus valkeni kaikille. Kolme brittilaivaston fregattia oli käyttänyt savua suojauksena satamasta lähdölleen. Laivat olivat ilmaantuneet ulapalle kuin tyhjästä, ne suuntasivat muodostelmassa kohti uutta Välimeren satamaa.

Miehistö oli kuullut jo koulutuspurjehduksen alkuvaiheessa, että alue oli briteille tärkeä, silti äskenen tuli varsinkin nuoremmille isona yllätyksenä.

– Tämä on strategisesti tärkeä kohde. Meriliikenne Atlantilta Välimerelle ja takaisin kulkee ainoastaan tämän salmen kautta, Tim sanoi.

– Kuuleman mukaan toisessa maailmansodassa brittien tukikohta oli tuolla Gibraltarilla, josta he hallitsivat aluetta. Sakut joutuivat kovalle tässä menen tullen, ja on puhuttu ettei yksikään sukellusvene, joka pääsi tätä kautta Välimerelle, olisi pystynyt palaamaan takaisin Atlantille, luennoi Reinekoski.

Tämä keskustelu innosti kaksikon vieressä olleita matruuseja ennestään. Heidän kunnioituksensa noita kolmea tyylikkäästi lähtenyttä alusta kohtaan nousi entisestään, mikä ei tietenkään himmentänyt vähääkään suomalaisen lippulaivan arvoa.

Kello 1000 radistin ääni kuului laivan kaiuttimista.

– Pohjanmaa on saanut luvan satama-alueelle.

3. Satamalaituri

Pohjanmaan päällikkö komentajakapteeni Teppo Henelius kipparoi alusta laituriin. Mies huokui varmuutta ja määrätietoisuutta, kun hän tutki mittareita ja tutkaa. Hän oli monilahjakkuus, mutta tämän tiedon hän oli kätkenyt miehistöltään. Päällikköön piti muiden luottaa ja siksi hän ei tuonut muita taitojaan liiemmin esille vaan antoi miehistön näyttää kykynsä. Tämän myötä miehistö tiesi, että siihen luotettiin, mikä antoi heille itseluottamusta ja sitoi porukan yhteen. Sellainen on tärkeää pitkillä reissuilla. Takanapäin miehet joskus kutsuivat kapteenia Kojakiksi, kaikella kunnioituksella tietysti eikä edessäpäin kenellekään ei olisi juolahtanut sellainen mieleenkään. Samannäköisyys Telly Savalasın kanssa oli tosiaan ilmeinen, molemmat kookkaita, kirveellä veistettyjä kaljupäitä.

Keula-, springi- ja peräköyden kiinnityksen jälkeen kulkusilta laskettiin.

Muonatäydennys odotti laiturilla. Se näytti kovin pieneltä ja jokseenkin erikoiselta. Suomesta oli otettu matkaan

muonavahvuus sadankahdenkymmenen hengen miehistölle. Se oli paljon ruokaa. Varastotilaa kuivatuotteille jouduttiin ottamaan jopa käytäviltä, siellä säilytettiin kasaa kankaisia perunasäkkejä ja muita kuivatuotteita. Lihan, kalan ja osan maitotuotteista piti omasta takaa riittää koko reissulle, joten kylmäkaapit, jääkaapit ja pakkaset joutuivat koville.

Muonatäydennyksinä vierassatamista oli tilattu etukäteen lähinnä salaattiaineksia. Tämä muonatäydennys huvitti miehistön jäseniä suuresti. He katsoivat aluksesta laiturilla yksinäisenä nököttävää avonaista pahvilaatikkoa, jonka sisällä lähes kolmenkymmenen asteen lämmössä jäätelöpurkit sulivat.

Matruusi kävi hakemassa jäätelöt, ja vei ne välittömästi syötäviksi aluksen miehistömessisiin. Messit oli jaettu reissulle kahteen osioon: toisessa ruokailivat ja iltaa istuivat varusmiespalvelustaan suorittavat matruusit ja toisessa ensimmäisen ja kolmannen vuosikurssin kadetit. Upseereilla oli kerrosta ylempänä omat messinsä.

Aluksen försti, muuan raumalainen Rinne, siveli tummaa parransänkeään, jonka oli aamun tuoksinassa jättänyt

**Miinalaiva Pohjanmaan koulutuspurjehdus Välimerelle.
Hetimit ensimmäisessä satamassa Tim Hutton, laivan kokki,
sekoaa vaaralliseen tehtävään, joka lopulta työntää
hänet seinää vasten. Kuka on kuka? Keneen luottaa?
Kenen käsiin antaa henkensä?**

9 789528 046165